

Arrest

nr. 122 832 van 23 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige zoon X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 2 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 november 2013 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M.- C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 22 februari 2012 een aanvraag in tot gezinshereniging op basis van zijn vader. Hij bekwam op basis van het verblijfsrecht van zijn vader een verblijfsrecht op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet. Bij beslissing van 26 november 2013 werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekers vader (gekend onder RvV nr. X). Eveneens op 26 november 2013 werd het verblijfsrecht van verzoeker ingetrokken met bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 14ter. Het betreft de bestreden beslissing:

“de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11 §2, eerste lid, 1°.

De vervoegde persoon, de Heer JH geboren te Libanon op (...) 1975, heeft zelf geen verblijfsrecht meer in België.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/1980 wordt aan de betrokkene bevel het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 10, 11, § 2 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 4, 7, 16 en 17 van de richtlijn 2003/86, de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het beginsel van behoorlijk bestuur, een manifeste appreciatiefout en het beginsel volgens hetwelk het bestuur rekening moet houden met alle relevante elementen van het dossier. Verzoeker betoogt in essentie dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn individuele situatie, verwijzend naar de richtlijn 2003/86.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing niet.

Voorts dient te worden opgemerkt dat die richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van de richtlijn 2003/86/EG niet op ontvankelijke wijze aanvoeren (zie ook RvV18 december 2013, nr. 115 884).

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker betoogt dat zijn vader nog twee kinderen heeft op het Belgisch grondgebied waarvoor een procedure lopende is betreffende de huisvesting.

Het verblijfrecht van verzoekers vader werd eveneens beëindigd. Verder wordt niet betwist dat er geen gezamenlijke vestiging bestaat tussen verzoekers vader en mevrouw D.R, moeder van de twee kinderen of dat er nog sprake zou zijn van een gezinscel. Dit blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier. In de dagvaarding in kort geding vanwege mevrouw D.R. wordt onder meer een straatverbod gevraagd ten opzichte van verzoekers vader. In de gegeven omstandigheden kan geen sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De wnd. voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC